Naše zrkadlo a náš sudca

Category: Biblia
written by Drahoslav Vajda | 1. júla 2026

Článok zo sedemdielneho cyklu „Činnosť Božieho slova“ – VII. diel

Božie slovo – naše zrkadlo

Lebo ak je niekto poslucháčom slova a nie činiteľom, ten sa podobá mužovi,

ktorý pozerá svoju prirodzenú tvár v zrkadle.

Jakub 1:23

Keď čítame Bibliu, stáva sa nám zrkadlom zjavujúcim duchovný stav nášho vnútorného človeka. Táto činnosť Božieho slova je popísaná v Jakubovi 1:23-25. Pritom v predchádzajúcich dvoch veršoch nás apoštol upozorňuje, že ak má Božie slovo v nás spôsobiť svoj účinok máme ho predovšetkým prijať a to prijať ho v tichosti, čo znamená s pokorou, čiže so správnym nastavením srdca a mysle; a potom máme byť „činiteľmi tohto slova, nielen jeho poslucháčmi“.

To znamení, že keď sa k nám dostane Božie slovo, máme ho bezprostredne uskutočňovať v každodennom živote. Jakub nás varuje, že ak tak neurobíme, budeme klamať sami seba – budeme sa považovať za učeníkov Pána Ježiša, ale nebudeme zakúšať žiaden z jeho praktických účinkov a požehnania, o ktorých Biblia hovorí. Dá sa to povedať nasledovne: *Božie slovo prakticky pracuje v tých, ktorí ho prakticky uplatňujú*.

> Jakub to ďalej vysvetľuje: „*Lebo ak je niekto poslucháčom slova a nie činiteľom, ten sa podobá mužovi, ktorý pozerá svoju prirodzenú tvár v zrkadle. Lebo sa videl a odišiel a hneď zabudol, aký bol. Ale ten, kto dobre nazrel v dokonalý zákon, v zákon slobody, a zotrval pri tom, ten, pretože nie je iba zábudlivým poslucháčom, ale činiteľom skutku, ten bude blahoslavený vo svojom konaní*“ (verše 23-25).

Jakub prirovnáva činnosť božieho slova k zrkadlu. Rozdiel medzi nimi je v tom, že hmotné zrkadlo ukazuje to, čo Jakub nazýva „prirodzená tvár“, teda naše prirodzené telesné rysy a náš vonkajšie vzhľad. Naproti tomu, keď sa dívame do zrkadla Božieho slova, nevidíme tam náš vonkajší vzhľad, ale svoju vnútornú podstatu a stav. Božie slovo zjavuje tie vnútorné veci, ktoré žiadne hmotné zrkadlo a žiadne dielo ľudskej múdrosti zjaviť nemôže – zjavuje poznanie, ku ktorému žiadnym iným poznaním nemôžeme dospieť. Niekto kedysi

povedal: „Pamätajte, že keď si čítate Bibliu, vaša Biblia tiež číta vás“.

Biblia je zrkadlo nášho vnútorného človeka – našej duše a ducha. Ale ako aj u iných činností zapísané Božie slovo, aj tu je výsledok, ktorý v nás spôsobí, do značnej miery závislý na našej reakcii. Keď sa dívame do hmotného zrkadla, robíme to preto, aby sme následne jednali podľa toho, čo v ňom uvidíme, čo nám zrkadlo ukáže. Ak zistíme, že máme neupravené vlasy, učešeme sa; ak zistíme, že máme špinavú tvár, umyjeme sa; ak vidíme, že máme v neporiadku odev, upravíme sa a pod.

Ak máme mať úžitok zo zrkadla Božieho slova, musíme jednať podobne. Ak zjavuje stav duchovnej nečistoty, musíme bez meškania hľadať očistenie, ktorého sa nám dostane skrze krv Kristovu a pod. Iba vtedy, keď bez odkladania prakticky jednáme podľa toho, čo nám zrkadlo Božie slova zjavuje, prijmeme odpustenie, očistenie, uzdravenie a všetky ostatné požehnania, ktoré Boh pre nás pripravil. Nezabudnime, že ten, ktorý môže skrze svoje zapísané slovo zjaviť našu duchovnú biedu, môže ju úplne odstrániť skrze osobu svojho živého slova – Pána Ježiša Krista.

Zrkadlo Božieho slova zjavuje nielen naše nedostatky a nepríjemné veci našej osoby, ale aj veci príjemné. Ukazuje tiež stav, do ktorého spejeme vierou v Krista. Neukazuje len rúcho naše vlastnej spravodlivosti bez Krista, ale aj nepoškvrnené rúcho Kristovej spravodlivosti do ktorého nás oblieka Boh pri ospravedlnení.

Nezjavuje len porušenosť a nedokonalosť „starého človeka“, ale tiež svätosť a dokonalosť „nového stvorenia v Kristu“. Keď sa po uverení v evanjelium podívame do tohto zrkadla, uvidíme tam, ako nás vidí Boh v Kristu – vidí tam stvorenie s odpustenými hriechmi, očistené, ospravedlnené – vidí tam nás ako nové stvorenie v Kristu Ježišovi tak, ako ho popisuje apoštol Pavel v 2. liste Korintským v 5. kapitole. Píše tam:

> „*Takže ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením; drievne pominulo, hľa, všetko je nové. Ale to všetko z Boha, ktorý nás zmieril sám so sebou skrze Ježiša Krista…*“ (verše 17-18) Nielenže staré veci pominuli, ale všetko je nové, keď nás zmieril so sebou.

> Vo verši 21 oznamuje: „*Lebo toho, ktorý nepoznal hriechu, učinil za nás hriechom, aby sme my boli spravodlivosťou Božou v ňom*“.

Píše tu o úplnej zámene: Kristus bol našou hriešnosťou učinený namiesto nás hriechom, aby sme my *Božou spravodlivosťou* boli učinení spravodlivými v ňom. Božia spravodlivosť je spravodlivosť bez kazu a poškvrny; spravodlivosť, ktorá nikdy nepoznala hriech. To je spravodlivosť, ktorú nám pripočítal, dal, Boh v Kristu. Potrebujeme sa dobre dívať do Božieho zrkadla, aby sme tam uvideli seba tak, ako nás vidí v Kristu Ježišovi Boh.

> Aj v 2. liste Korintským 3:18 Pavel píše o potrebe veriacich dívať

> sa do Božieho zrkadla, keď píše: „*No, my všetci odostretou tvárou vzhliadajúc sa v sláve Pánovej sťa v zrkadle meníme sa na ten istý obraz, od slávy v slávu, ako od Ducha Pánovho*“.

Aj Pavel, podobne ako Jakub, píše o zrkadle Božieho slova. Nehovorí, že toto zrkadlo nám veriacim zjavuje naše hriechy, ktoré boli v Kristu odstránené a viac už nemajú byť pripomínané, ale namiesto nich zjavuje slávu Pánovu na nás. Pavel tu píše, že je to Boží Duch, ktorý nás mení na obraz Božej slávy. Tu, ako aj na iných miestach Písma nachádzame, že Boh ustanovil, aby jeho slovo a Duch pracovali vždy spolu a v harmónii. Práve vtedy, keď hľadíme do zrkadla Božieho slova, Boží Duch nás premieňa do podoby toho, čo zrkadlo zjavuje.

> Aj v 2. liste Korintským 4:17-18 apoštol Pavel hovorí o dívaní do zrkadla Božieho slova: „*Lebo terajšie kratučké ľahké nášho súženia nám pôsobí prenesmierne veľkú večnú tiaž slávy, keď nehľadíme na veci, ktoré sa vidia, ale na veci ktoré sa nevidia. Lebo veci, ktoré sa vidia, sú dočasné; ale tie, ktoré sa nevidia, sú večné.*“

Pavel v týchto veršoch učí, že verné a víťazné znášanie terajších dočasných súžení môže v nás veriacich spôsobiť veľkú večnú slávu, avšak iba vtedy, „*keď nehľadíme na veci, ktoré sa vidia, ale na veci ktoré sa nevidia*“ – to znamená, keď sa nedívame na veci dočasné ale na veci večné. Ak odvrátime zrak od večných vecí, súženie v nás už nebude spôsobovať ten dobrý želateľný výsledok. Tie večné veci nachádzame iba v zrkadle Božieho slova – to je to zrkadlo, do ktorého sa máme neustále a uprene dívať.

Božie slovo v tomto smere predkladá ako vzor tohto stanoviska a postupu príbeh Mojžiša.

> „*Vierou opustil Egypt nebojac sa zúrivého hnevu kráľovho, lebo ako čo by bol videl neviditeľného, zotrval*“ (Židom 11:27).

Bolo to Mojžišovo videnie večného neviditeľného Boha a Spasiteľa svojho ľudu, ktoré mu dalo vieru a odvahu znášaš všetky utrpenia a ťažkosti a víťaziť nad ním.

Takýto istý pohľad a videnie môže i nám dnes dať rovnakú vieru i odvahu. Takéto videnie nachádzame v podivuhodnom duchovnom zrkadle Božieho slovo, ktoré nám Boh dal i pre tento účel. Tajomstvo premieňajúcej milosti spočíva v tom, ako zachádzame s Božím zrkadlom. Pri správnom zachádzaní Boží Duch spôsobuje v našich životoch napĺňanie účinkov Božie ho slova ako ich nachádzame zapísané v Biblii a píšeme o nich aj tomto cykle.

Božie slovo – náš sudca

V závere pojednáme o tom ako Božie slovo zasahuje do našich životov ako náš Sudca.

V celej Biblii sa jasne uvádza, že úrad Sudca a právomoc súdiť patrí výlučne samotnému zvrchovanému Bohu. Napríklad v Starom zákone sa píše v 1.Mojžošovej 18:25, čo Abrahám hovorí Hospodinovi:

> „… *Či azda sudca celej zeme neučiní súdu?*“ „*Lebo Hospodin náš sudca, Hospodin náš zákonodarca, Hospodin náš kráľ, on nás spasí*“ (Izaiáš 33:22).

V Novom zákone v Jánovi 3:17 Kristus hovorí:

> „*Lebo neposlal Boh na svet svojho Syna, aby súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze neho*“. „*Pán vie vytrhnúť pobožných z pokušenia a nespravodlivých dochovať trestaných ku dňu súdu*“ (2. Petrov 2:9).

Z týchto, ale aj z iných miest môžeme rozumieť, že *Boh nemá záľubu v smrti bezbožníka,* ale má záujem prejavovať milosť a spasenie.

Na prvom mieste právo súdiť patri zvrchovaným a večným právom Bohu Otcovi. Tak píše apoštol Peter v 1. liste Petrovom 1:17

> „*A ak Otcom nazývate toho, ktorý bez ohľadu na osobu súdi podľa toho, aký je čí skutok…*“.

Tu je uvedené, že súd všetkých ľudí prináleží Bohu Otcovi. V 5. kapitole Jána Kristus zjavuje, že Otec sa rozhodol všetok súd zveriť Synovi, aby všetci ctili Syna tak, ako ctia Otca (verše 22-23).

A opäť o tom hovorí vo veršoch 26-27:

> „*Lebo ako má Otec život sám v sebe, tak dal aj Synovi, aby mal život sám v sebe. A dal mu právo a moc konať i súd, pretože je Synom človeka*“.

Úrad sudcu bol týmto prenesený s Otca na Syna. Tým sú povinní všetci ľudia preukazovať rovnakú česť Bohu Synovi ako Bohu Otcovi. Tým, že Kristus má dve prirodzenosti, Božiu i ľudskú a je Boží Syn a zároveň i Syn človeka, bude môcť pri súde podľa svojho uváženia a vlastnej skúsenosti brať ohľad na všetky slabosti a pokušenia ľudského tela.

Ani Syn však nemá záľubu v súde a ponecháva autoritu súd na Božie slovo:

> *„A keby niekto počul moje slová a neuveril by, ja ho nesúdim, lebo som neprišiel nato, aby som súdil svet, ale aby som spasil svet. Kto mnou pohŕda a neprijíma mojich slov, ten má, kto by ho súdil – slovo, ktoré som hovoril, to ho bude súdiť v posledný deň; lebo ja som nehovoril sám od seba, ale ten, ktorý ma poslal, sám Otec, mi prikázal, čo mám povedať a čo hovoriť. A viem, že jeho prikázanie je večný život. Čo teda ja hovorím, ako mi povedal Otec, tak hovorím*“ (Ján 12:47-50).

To znamená, že konečná autorita súdu je ponechaná Božiemu slovu, ktoré je nestrannou, nezaujatou, nezmeniteľnou Božou súdnou normou vzhľadom na ktorú sa jedného dňa budú všetci ľudia zodpovedať.

Zjavenie, že všetok súd sa udej podľa Božieho slova môžeme chápať ako prejav Božej milosti a milosrdenstva, pretože to nám umožňuje už teraz v časnom živote predvídať Boží súd nad nami a uniknúť odsúdeniu, ako to vyučuje apoštol Pavel:

> *„ Lebo keby sme sami seba rozsudzovali, neboli by sme súdení*“ (1. Korintským 11:31).

Ako môžeme súdiť sami seba? Aplikáciou Božieho slova nad každú stránku a udalosť nášho života. Keď tak robíme, potom skrze pokánie a vieru môžeme prijať odpustenie a milosť a Boh to už potom súdiť nebude. Počúvanie Božieho slova, podriaďovanie sa mu, následné rozsudzovanie seba a pokánie by mali byť životným štýlom nášho časného života.

Zdroje

Zoznam literatúry, položka 27 a) Kniha I: *Základy víry,* str.53 – 58

Prechod na Nové články stránke